

for Udenrigsministeriet burde kunne vælges udenfor de faguddannede Diplomaters Kreds, men efter at jeg har hørt det ærede Medlem, maa jeg sige, at jeg har skiftet Standpunkt. Jeg synes, det vilde være forfærdeligt, hvis man kunde vælge en Type som det ærede Medlem til Direktør for Udenrigsministeriet, og det forekommer mig derfor, at vi maa have de skolede Diplomater til at lede Diplomatiet, hvis vi overhovedet skal have et Diplomati, der vender udadtil.

Naar det ærede Medlem til Slutning vilde have nedsat et Udvalg for at undersøge de udenrigspolitiske Forhold, skal jeg ikke benægte, at det kunde have sin Betydning ved Lejlighed, men jeg tror i øvrigt, det var meget bedre, om Udenrigsministeren af og til vilde holde en Tale som den i Fredericia og gøre Befolkningen bekendt med Regeringens Stilling til Udenrigspolitikken, eller om Udenrigsministeren eller Statsministeren ved given Lejlighed, blandt andet ved Finanslovens første Behandling, vilde gøre dette Ting bekendt med Regeringens Arbejde for at ordne vore udenrigspolitiske Forhold.

Heilesen: Det var ganske interessant at høre de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Holstein henvendte til Udenrigsministeren; det var ikke just ubetinget Tillid, der lyste ud af dem. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa dette; jeg skal kun benytte Lejligheden til at sige, at naar den højtærede Udenrigsminister vil holde saadanne udenrigspolitiske Taler som den, han holdt i Fredericia, skal vi fra vor Side forsøge at skaffe Udenrigsministeren den Støtte, han maatte miste, hvis han skulde miste det ærede Medlem Hr. Holstein.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de principielle Drøftelser, der har været fremme her under denne Sags Behandling. Det har vist sig, at der fra alle Sider er principiel Enighed om de Opgaver, dansk Udenrigstjeneste skal søge at løse, ligesom der er principiel Enighed om de Formaal, der søges opfyldt ved de foreliggende Lovforslag. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad mit Partis Ordfører har udtalt, og skal ikke trætte med Gentagelser. Naar man er enig om at ville naa et Maal, maa man ogsaa ofre de Midler, der er nødvendige for at naa Maalet. Paa den anden Side forekommer det mig, at de Lovforslag, der her foreligger, ikke bør passere denne første Behandling, uden at man henleder Opmærksomheden paa de

meget betydelige økonomiske Ofre, som disse Lovforslags Gennemførelse kræver. Forholdet er dog det, at Statshusholdningen er i en saadan Tilstand, at Sparsommelighed snart burde eksistere ogsaa andre Steder end i Teorien, og hele den finansielle Tilstand er ganske sikkert saadan, at selv om man maa ofre de Midler, der er nødvendige, maa man paa den anden Side ikke ofre flere Midler end de strengt fornødne.

Naar vi ser paa det foreliggende Organisationsforslag for Udenrigsministeriet, ser vi, at det er Udtryk for den Tendens, der desværre gør sig mere og mere gældende i Samfundslivet, nemlig at øge de offentlige Tjenestemænds Antal. Fra 1870, da vi fik Lønningsloven for Udenrigsministeriet, og indtil Udenrigsministeriets Forhold igen blev taget op til fornyet Behandling gennem den store Kommissionsbetænkning af 1907, var der i Udenrigsministeriet beskæftiget saadant noget som ca. 20 Tjenestemænd. I Henhold til Kommissionsbetænkningen af 1907 og Lovene af 27. Maj 1908, der hviler paa denne Kommissionsbetænkning, blev Antallet af Tjenestemænd forøget til 26, og det blev i Kommissionsbetænkningen udtalt, at man mente, at dermed skulde Tjenestemændenes Antal være tilstrækkeligt for en lang Aarrække. Nu hedder det i den foreliggende Kommissionsbetænkning, Pag. 55, at „det vil af foranstaaende fremgaa, at der er et saa stærkt Misforhold mellem Arbejds-mængde og Personale, at en Forandring er absolut paakrævet.“ Jeg maa sige, jeg finder hverken i Kommissionsbetænkningen eller i Lovforslaget noget Bevis for, at en saadan Forandring i Personale som den, her foreslaas, er paakrævet. I 1907, umiddelbart foran Gennemførelsen af Lovene af 27. Maj 1908, var de udgaaende Skrivelsers Antal i Udenrigsministeriet 14 385. Det oplyses her, at de udgaaende Skrivelsers Antal i 1919 var 54 000, men Forholdet er det, at medens man i 1908 havde et Personale af 26 Tjenestemænd, medfører de foreliggende Lovforslag efter en Optælling, jeg har foretaget, Ansættelse af ikke mindre end 121 Tjenestemænd og en aarlig Merudgift til Udenrigsministeriet af over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg finder ikke i Kommissionsbetænkningen og i øvrigt ikke i Oplysningerne noget, der viser, at en saadan Udvidelse af Tjenestemændenes Antal er nødvendig.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa vil berøre, det er Spørgsmaalet om Lønningerne. Jeg er ganske enig i den Op-